

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Sylvie Šiškeové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **M. S. B.**, zastoupeného Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Loretánské náměstí 101/5, Praha 1, ve věci žaloby proti rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 20. 6. 2018, č. j. 119084-3/2018-OPL, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2020, č. j. 30 A 125/2018 - 77,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2020, č. j. 30 A 125/2018 - 77, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 20. 6. 2018, č. j. 119084-3/2018-OPL, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 28 570 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. et Mgr. Marka Čechovského, Ph.D., advokáta.
- IV. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalobce je státním příslušníkem Guinejské republiky, který v České republice pobýval za účelem studia bakalářského studijního programu Ekonomika a management na

Provozně ekonomické fakultě Mendelovy univerzity v Brně na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia od 14. 9. 2016 do 13. 9. 2017. Dne 14. 9. 2017 požádal žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Jelikož tak učinil jeden den po uplynutí zákonné lhůty pro podání této žádosti, obdržel téhož dne výjezdní příkaz s povinností opustit území České republiky do 12. 11. 2017; řízení o žalobcově žádosti bylo následně zastaveno. Dne 13. 11. 2017 bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění, které bylo překvalifikováno na řízení o povinnosti opustit území České republiky.

[2] Dne 29. 12. 2017 podal žalobce u Velvyslanectví České republiky v Akkře (dále jen „velvyslanectví“) žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, kterou spojil se žádostí o upuštění od jejího osobního podání. Velvyslanectví usnesením ze dne 29. 1. 2018, č. j. 56/2018-Akkra, žalobcovu žádost o upuštění od osobního podání žádosti zamítlo a současně zastavilo řízení. Podle velvyslanectví nespádaly důvody žalobcovy žádosti do kategorie odůvodněných případů, v nichž lze podle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnout o upuštění od osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Ministr zahraničních věcí v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl rozklad žalobce a potvrdil usnesení vydané velvyslanectvím.

[3] Proti napadenému rozhodnutí se žalobce bránil žalobou, kterou Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) zamítl. Krajský soud obsáhle zrekapituloval žalobcovu pobytovou historii na území České republiky a zdůraznil, že žalobce požádal o upuštění od osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu více než tři měsíce po vydání výjezdního příkazu a více než šest týdnů po zahájení řízení o správním vyhoštění. Následně se zaměřil na posouzení textu žádosti, v níž byl žalobce povinen konkrétně specifikovat, proč jeho situace spadá do rozsahu neurčitého právního pojmu „odůvodněné případy“; svá tvrzení měl žalobce rovněž řádně doložit. Krajský soud dospěl k závěru, že úvahy správních orgánů nepřesáhly meze výkladu neurčitého právního pojmu ani meze správního uvážení. Nepřisvědčil ani námitce přepjatého formalismu nebo argumentaci pomocí analogie s rozhodnutím jiného zastupitelského úřadu.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného, replika

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel předně namítl, že správní orgány při výkladu a užití neurčitého právního pojmu „odůvodněný případ“ postupovaly v rozporu s ustálenou judikaturou. Výklad neurčitého právního pojmu nelze provést obecně, neboť musí odpovídat dané situaci, místním podmínkám a dalším významným okolnostem. Jinak řečeno, interpretace pojmu „odůvodněný případ“ vyžaduje individuální zohlednění všech podstatných okolností, které existují v daném čase a dané zemi. Výklad správních orgánů, který potvrdil také krajský soud, stěžovatel považuje za nepřiměřeně restriktivní, jelikož podstatné okolnosti nelze

pokračování

omezit pouze na zdravotní a sociální důvody, jak uvedl v napadeném rozhodnutí žalovaný. Výklad a užití neurčitěho právního pojmu na konkrétní skutkový stav lze přitom podrobit soudnímu přezkumu.

[6] Stěžovatel dále uvedl, že povinnost vycestování za účelem osobního podání žádosti a vyčkání na rozhodnutí o pobytové oprávnění fakticky vede ke ztrátě nároku na vládní stipendium, na němž je existenčně závislý. Krajský soud dále zcela opomněl, že pojem „soukromý život“ je značně široký; v této souvislosti stěžovatel odkázal na relevantní judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Je proto zcela namístě hovořit o nepřiměřeném zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele. Článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem, tedy namítá-li stěžovatel jeho porušení, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců vyžaduje posouzení přiměřenosti zásahu z tohoto hlediska či nikoliv.

[7] I pokud by Nejvyšší správní soud shledal provedený výklad neurčitěho právního pojmu jako správný, nelze souhlasit se závěrem krajského soudu, že úvahy správních orgánů nepřekročily meze správního uvážení. Stěžovatel zastává názor, že nevyhověním žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu správní orgány vykročily z mezí správního uvážení a nerespektovaly zásadu zákonnosti stejně jako ustálenou správní praxi. V této souvislosti odkázal na analogické použití usnesení Generálního konzulátu České republiky v Šanghaji ze dne 2. 12. 2014, č. j. 733/2014-SHANG III, z něž vyplývá, že vycestování žadatele z území České republiky by bylo dlouhodobé, a tudíž by důsledkem byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Závěrem kasační stížnosti stěžovatel dodal, že trvání správních orgánů na osobním podání žádosti nelze chápat jinak než jako výraz přepjatého formalismu, který je v rozporu s ústavními principy demokratického právního státu. Stěžovatel rovněž namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[8] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Stěžovatel v žádosti netvrdil ani nedoložil žádné další osobní a majetkové poměry, ani to, zda a jaký konkrétní soukromý život (vyjma studia) v České republice vede. Netvrdil ani jiné skutečnosti, které by mu bránily ve vycestování k osobnímu podání žádosti. Odkaz na čl. 8 Úmluvy navíc stěžovatel vznesl poprvé až v kasační stížnosti. Žalovaný se ztotožnil taktéž se závěry soudu ohledně výkladu pojmu „odůvodněný případ“ a nesouhlasil ani s námitkou překročení správního uvážení či namítaného přepjatého formalismu.

[9] V replice stěžovatel upozornil, že čl. 8 Úmluvy zmínil dříve než v kasační stížnosti. Dále odkázal na důvodovou zprávu k zákonu č. 222/2017 Sb., jímž byla do zákona o pobytu cizinců včleněna povinnost osobního podání žádosti u většiny pobytové oprávnění. Zmínil přitom úlohu zastupitelských úřadů v procesu rozhodování o pobytové oprávnění. Povinnost osobního podání žádosti o pobytové oprávnění nachází opodstatnění v případě žadatele, jenž poprvé v životě žádá o vydání pobytového oprávnění v hostitelské zemi, tj. jedná se o prvotní kontakt se zastupitelským úřadem. Za použití teleologického výkladu se požadavek osobního podání žádosti jeví jako nerozumný v případě stěžovatele, který již absolvoval řízení o vydání povolení k dlouhodobému

pobytu. Požadavek osobního podání žádosti reflektuje rovněž potřebu osobního kontaktu se žadateli, kteří nejsou přítomni na území a s nimiž nemůže jednat správní orgán příslušný k posouzení žádosti o pobytové oprávnění. Trvání na povinnosti osobního podání žádosti odporuje zásadě hospodárnosti a v důsledku fakticky povede ke ztrátě nároku na stipendium, neboť stěžovatel nebude schopen plnit své studijní povinnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, neboť jen u rozhodnutí přezkoumatelného lze zpravidla vážit další kasační námitky. Pokud jde o obsah samotného pojmu nepřezkoumatelnost, odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu k této otázce (srov. např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73). Stěžovatel však blíže neuvedl, v čem namítanou nepřezkoumatelnost spatřuje. S ohledem na velmi obecný odkaz na tento důvod kasační stížnosti Nejvyšší správní soud taktéž obecně konstatuje, že napadený rozsudek netrpí nesrozumitelností ani nedostatkem důvodů rozhodnutí; o tom ostatně svědčí i to, že se závěry rozsudku stěžovatel v kasační stížnosti polemizuje.

[13] Podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců *„zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Řízení je v případě podle věty první zahájeno dnem, kdy žádost došla zastupitelskému úřadu. Neupustí-li zastupitelský úřad v případě podle věty první od povinnosti osobního podání žádosti, řízení o žádosti usnesením zastaví. Zastupitelský úřad může od povinnosti osobního podání žádosti upustit také bez uvedení důvodů cizincem, jsou-li mu důvody pro toto upuštění známy z jeho úřední činnosti, nebo může učinit na své úřední desce prohlášení, že od povinnosti osobního podání žádosti upouští pro určitý druh žádostí o pobytová oprávnění podaných v budoucnu, a to zejména v případech, pokud je cizinec nebo jeho zaměstnavatel účastníkem vládou schváleného programu.“*

[14] Zákonodárce vytvořil v § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců správním orgánům prostor pro vyhodnocení, zda konkrétní situace spadá do rozsahu neurčitěho právního pojmu (zde „odůvodněné případy“), přičemž s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen jediný právní následek. Citované ustanovení zákona o pobytu cizinců v sobě tedy zahrnuje kombinaci neurčitěho právního pojmu a správního uvážení. Při spojení správního uvážení a neurčitěho právního pojmu jako podmínky pro jeho užití musí správní orgán nejprve interpretovat neurčitý právní pojem a posoudit jeho naplnění v konkrétní věci. Dojde-li k závěru, že je tento pojem naplněn, provede správní uvážení tak, jak mu ukládá zákon. V rámci správního uvážení pak zvolí některou z alternativ

pokračování

rozhodnutí. Naopak, není-li neurčitý právní pojem naplněn, není dán prostor pro jakoukoliv úvahu správního orgánu (rozsudek NSS ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 - 27, č. 3200/2015 Sb. NSS). Aplikováno na nyní řešenou věc, správní orgány byly povinny nejprve zhodnotit skutková tvrzení stěžovatele a posoudit, zda je lze podřadit pod pojem „odůvodněné případy“, a v případě kladného výsledku užít správního uvážení.

[15] Přestože neexistuje veřejné subjektivní právo na upuštění od osobního podání, nelze vždy zcela vyloučit zásah do práva žadatele na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod v důsledku zamítnutí žádosti o upuštění od osobního podání žádosti o pobytové oprávnění (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 9 Aps 6/2010 - 106, č. 2387/2011 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud připomíná, že je úkolem žadatele, aby uvedl konkrétní důvody, proč právě jeho případ spadá do kategorie odůvodněných případů, v nichž nemá správní orgán trvat na osobním podání žádosti, a takto tvrzené skutečnosti doložit (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 Azs 77/2015 - 36, a ze dne 27. 7. 2016, č. j. 10 Azs 219/2015 - 67). Stěžovatel v průvodním dopisu k žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem studia a žádosti o upuštění od jejího osobního podání mj. uvedl, že nemůže vycestovat do země původu a vyčkávat v ní na rozhodnutí o žádosti, neboť by přišel o stipendium i o místo v bakalářském studijním programu na české vysoké škole. Na území domovského státu by musel setrvat dlouhodobě, neboť Ministerstvo vnitra zpravidla není schopno dodržet lhůty, které zákon k rozhodnutí o žádosti stanoví. Poukázal také na podmínku přiměřenosti a čl. 8 Úmluvy; v této souvislosti zmínil studijní vazby na území České republiky.

[16] Velvyslanectví v usnesení o zamítnutí žádosti a zastavení řízení uvedlo, že odůvodněnými případy se rozumí *„zvláštního zřetele hodné případy, kvůli nimž žadatel momentálně objektivně skutečně není schopen se na zastupitelský úřad dostavit“*. Studium na území České republiky nelze podle velvyslanectví považovat za objektivní příčinu nemožnosti osobního podání žádosti, neboť Mendelova univerzita v Brně umožňuje přerušení studia na žádost studenta. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že velvyslanectví může žádosti vyhovět *„na základě správního uvážení ve výjimečných případech (zdravotní a sociální), které žadateli znemožňují žádost osobně podat“*. Do této kategorie se však podle žalovaného neřadí promeškání lhůty vlastním zaviněním žadatele. Nejvyšší správní soud předně uvádí, že neurčitý právní pojem „odůvodněné případy“ nelze redukovat pouze na zdravotní a sociální důvody, přestože nepochybně odůvodněným případem mohou být zdravotní obtíže nebo složitá sociální situace žadatele. Za další z příkladů lze označit například velkou vzdálenost zastupitelského úřadu nebo jeho závažné provozní problémy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 213/2018 - 22). Do kategorie výjimečných případů souvisejících se sociálními důvody však může spadat mj. také existenční závislost žadatele na uděleném stipendiu, které je jeho jediným zdrojem příjmů při pobytu na území cizího státu.

[17] Neurčitý právní pojem nelze obsahově dostatečně přesně vymezit; jeho aplikace závisí na odborném posouzení v každém jednotlivém případě. Zákonodárce záměrně vytvořil veřejné správě prostor pro zhodnocení, zda konkrétní situace do rozsahu určitého

neurčitěho právního pojmu patří, či nikoliv (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, sp. zn. 5 Azs 105/2004, č. 375/2004 Sb. NSS). Velvyslanectví i žalovaný proto měli v první řadě věnovat mnohem více pozornosti výkladu neurčitěho právního pojmu a vyvarovat se jeho přiblížení pomocí dalšího neurčitěho právního pojmu („zvláštního zřetele hodné případy“). Neurčitý právní pojem nelze vymezit ani pomocí taxativního výčtu kategorií důvodů, navíc značně omezeného pouze na oblast zdravotních a sociálních příčin.

[18] Při výkladu pojmu „odůvodněný případ“ nelze odhlížet ani od účelu, za nímž žadatel podává žádost o pobytové oprávnění. Stěžovatel tvrdil studijní vazby na území České republiky. Konkrétně popsal obavy ze skončení studia či přinejmenším ze ztráty stipendia v důsledku vycestování a případného přerušení studia z tohoto důvodu. Na stipendiu, které mu rozhodnutím přiznalo Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy, byl podle svého tvrzení existenčně závislý. Správní orgány současně věděly, že se stěžovatel do situace, kterou řešil mimo jiné žádostí o upuštění od osobního podání žádosti o pobytové oprávnění, dostal v důsledku zmeškání lhůty pro podání žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu o pouhý jeden den. S výjimkou této události byl jeho pobyt v České republice zcela bezproblémový. Důvody žádosti o upuštění od osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu následně rozvinul a doplnil v rozkladu, v němž se podrobněji vyjádřil k možnosti přerušení studia a pravidlům čerpání uděleného stipendia. Nelze proto připustit, aby se správní orgány s jeho tvrzeními vypořádaly pouhým konstatováním o možnosti přerušení studia, které by však ve stěžovatelově případě fakticky vedlo ke ztrátě stipendia, a tedy nepochybně i k předčasnému ukončení vysokoškolského studia. S ohledem na výše uvedené kasační soud konstatuje, že správní orgány nedostatečně vyložily dotčený neurčitý právní pojem a stěžovatelova tvrzení pod něj řádně nepodřadily.

[19] Stěžovatel dále zdůraznil potřebu posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života. Lze mu obecně přisvědčit v tom, že čl. 8 Úmluvy „je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Znamená to, že pokud stěžovatel v daném řízení namítá nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a porušení článku 8 Úmluvy, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017 - 35). Stěžovatel přitom poukazoval na nutnost respektování čl. 8 Úmluvy již v řízení před správními orgány. S přiměřeností dopadů rozhodnutí do stěžovatelova soukromého života se žalovaný vypořádal na stranách 3 a 4 napadeného rozhodnutí, avšak značně obecně, a proto nedostatečně, neboť nezohlednil výše nastíněné aspekty, mezi něž se řadí především reálná hrozba ztráty stipendia jakožto jediného příjmu stěžovatele, případně též studijní komplikace spojené s nutností vycestování. Bylo tedy povinností správních orgánů při rozhodování o stěžovatelově žádosti řádně posoudit dopady negativního rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života, a to včetně zohlednění studijních vazeb na území České republiky a sociální situace stěžovatele.

pokračování

[20] Jelikož správní orgány dospěly k závěru, že stěžovatelova tvrzení nenaplňují pojem „odůvodněné případy“, neprovedly ani navazující správní uvážení. Z tohoto důvodu se Nejvyšší správní soud blíže nezabýval stížnostní námitkou týkající se překročení mezí správního uvážení. K tvrzené přepjatě formalistické povaze relevantní právní úpravy Nejvyšší správní soud odkazuje na judikaturu zmíněnou krajským soudem, podle níž samotné zákonné zakotvení povinnosti osobního podání žádosti v těchto případech není v rozporu s ústavně zaručeným právem na spravedlivý proces. Požadavek osobního kontaktu žadatele s odpovědnými úředníky České republiky sleduje legitimní cíl, jímž je ověření totožnosti, motivace a osobní a dalších poměrů žadatele, na základě čehož může Česká republika zvážit bezpečnostní rizika a jiné aspekty související s následným uvážením, zda má či nemá být vyhovět žádosti žadatele. Stát však nesmí povinnost osobního podání žádosti zneužívat ke svévolnému faktickému bránění žadatelům své žádosti vůbec podat, a tím k faktickému znemožnění ucházet se o pobytové oprávnění v České republice (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 52, č. 3601/2017 Sb. NSS). Zákon o pobytu cizinců přitom neumožňuje automatické upuštění od osobního podání žádosti z důvodu, že se jedná o druhou a následující žádost téhož žadatele. Vyžaduje však hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, neboť povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí vydaného podle zákona o pobytu cizinců do práva na soukromý a rodinný život cizince vyplývá z přímo aplikovatelného čl. 8 Úmluvy (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016 - 53).

[21] Nejvyšší správní soud závěrem konstatuje, že správní orgány zatížily svá rozhodnutí nezákonností. Nedostačujícím a restriktivním způsobem vyložily pro nyní řešenou věc zásadní neurčitý právní pojem a při podřazení stěžovatelem tvrzených skutečností pod jeho rozsah nevzaly v potaz veškeré okolnosti případu. Navíc dostatečně neposoudily přiměřenost dopadů rozhodnutí do stěžovatelova soukromého a rodinného života. S jejich posouzením se pak nesprávně ztotožnil i krajský soud. Žalovaný v dalším řízení nejdříve řádně vyloží neurčitý právní pojem „odůvodněné případy“ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců v souladu s výše popsányými pravidly. Posoudí, zda stěžovatelem předestřená tvrzení spadají do rozsahu tohoto pojmu, a dospěje-li ke kladnému závěru, užije správní uvážení v mezích stanovených právními předpisy.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil. Vzhledem k tomu, že vytýkané vady nejsou odstranitelné v řízení před krajským soudem, ale lze je odstranit toliko v řízení před správním orgánem, zrušil soud současně i rozhodnutí žalovaného (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.), který je v dalším řízení vázán výše uvedeným právním názorem (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[23] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. mu tedy přísluší právo na náhradu nákladů

řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.

[24] Náklady řízení o žalobě tvoří soudní poplatek ve výši 3000 Kč a odměna advokáta ve výši 10 200 Kč za tři úkony právní služby po 3100 Kč v podobě převzetí a přípravy zastoupení, sepisu žaloby a účasti při jednání soudu dne 25. 6. 2020 [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a tři režijní paušály po 300 Kč za tři úkony právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, zvýšená o částku 2142 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 %, neboť zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty. Celkem náklady řízení o žalobě činí 15 342 Kč.

[25] Náklady řízení o kasační stížnosti tvoří soudní poplatek ve výši 5000 Kč a odměna advokáta ve výši 6800 Kč za dva úkony právní služby po 3100 Kč v podobě sepisu kasační stížnosti a repliky [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a dva režijní paušály ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, zvýšená o částku 1428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty. Celkem tedy náklady řízení o kasační stížnosti činí 13 228 Kč.

[26] Celková výše nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti tedy činí 28 570 Kč. Žalovaný je povinen zaplatit stěžovateli náhradu nákladů řízení v této výši k rukám jeho zástupce Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. února 2021

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně
senátu